

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci žalobce: **Hnutí DUHA Olomouc** se sídlem Dolní náměstí 38, Olomouc, zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Horní náměstí 7, Olomouc, proti žalovanému: **generální ředitel podniku Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. února 2016, č. j. LCR099/14/000173/2016, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. února 2016, č. j. LCR099/14/000173/2016, a rozhodnutí podniku Lesy České republiky, s. p., ze dne 15. ledna 2016, č. j. LCR 99/14/001115/2015, se z r u š u j í, a věc s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 9.800,- Kč do deseti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky se sídlem Horní náměstí 7, Olomouc.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Předmět řízení**

Žalobce se žalobu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. února 2016, č. j. LCR099/14/000173/2016, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí podniku Lesy České republiky, s. p., ze dne 15. ledna 2016, č. j. LCR

99/14/001115/2015. Ten tímto rozhodnutím coby povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), odmítnul žádost žalobce o poskytnutí informace, v níž žádal poskytnutí kopií všech listin, kterými Lesy ČR, s. p., požadovaly od ledna 2013 do listopadu 2015 od smluvních partnerů zaplacení smluvní pokuty za nedodržení pravidel obrany a ochrany proti kůrovcům uvedených v příloze Z3 ke Smlouvě o provádění komplexních lesnických činností a prodeji dříví a dále kopií všech listin, kterými Lesy ČR, s. p., tyto smluvní pokuty od smluvních partnerů vymáhaly.

II. Obsah žaloby

Žalobce konstatoval, že povinný subjekt odůvodnil své odmítavé rozhodnutí tím, že smlouvy o provádění komplexních lesnických činností a prodeji dříví jsou v částech ustanovení, která se týkají smluvních pokut za nedodržení pravidel obrany a ochrany proti kůrovcům citlivými informacemi mezi smluvními stranami a povinný subjekt je pokládá za předmět obchodního tajemství. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání pak pouze zopakoval argumenty povinného subjektu, aniž by se jakkoliv vypořádal s odvolacími námitkami žalobce.

Povinný subjekt ve svém rozhodnutí neuvedl, v čem přesně spatřuje naplnění definice pojmu obchodní tajemství. Toto odůvodnění však nedoplnil ani žalovaný, když v žalobou napadeném rozhodnutí o odvolání opět absentuje jakékoliv posouzení toho, zda a v čem požadované informace splňují definici tohoto institutu.

Žalobce vyjádřil přesvědčení, že požadované informace definici obchodního tajemství nenaplní. Smluvní pokuta má utvrzující povahu, jejím posláním je přimět dlužníka pod hrozbou určité újmy, aby plnil svůj závazek řádně a včas. Pokud na jedné straně závazkového právního vztahu vystupuje orgán veřejné moci nebo jiná státem zřízená veřejná instituce, mělo by být samozřejmostí a dobrou praxí, že ve smlouvě zakotvené smluvní pokuty bude v případě porušení smluvního závazku druhou stranou vyžadovat. V opačném případě tato organizace postupuje v rozporu s péčí řádného hospodáře.

Žalobce v povaze smluvní pokuty neshledává kumulativně přítomné znaky obchodního tajemství. Už první znak obchodního tajemství - „konkurenční význam“ - v povaze smluvní pokuty přítomen není. Smluvní pokuta je zajišťovací, resp. utvrzující institut mající za cíl přimět dlužníka, aby svůj závazek splnil, a to pod určitou sankcí v případě neúplného či nevčasného splnění. Podstatou existence smluvní pokuty není výhodnější postavení podnikatele na trhu, tedy nemá soutěžní povahu ve vztahu k jiným podnikatelům, ale má pouze za cíl zajistit, že smluvnímu závazku bude druhou stranou dostáno.

Povinný subjekt označil navíc za obchodní tajemství v napadeném rozhodnutí samotná ustanovení o smluvních pokutách v příslušných smlouvách, nikoliv informace o tom, v jaké výši a komu měla být udělena podle těchto smluv pokuta v konkrétním případě.

Žalobce je přesvědčen, že svou podstatou požadované informace směřují ke kontrole používání veřejných prostředků i v tom smyslu, že z nich mají vyplynout

skutečnosti o tom, vůči komu a v jaké míře dochází k promíjení plateb, které by jinak byly příjmem veřejného rozpočtu (konkrétně smluvních pokut), tj. zda jsou smluvní pokuty vždy uplatňovány v plné výši, nebo zda dochází k jejich následnému vymáhání v menší než potenciálně možné výši. Na tuto námitku se žalobci odpovědi ze strany žalovaného nedostalo.

Dle žalobce je v zájmu výkonu správy majetku s péčí řádného hospodáře, pokud jsou známa jednání účastníků případného výběrového řízení, kteří již nyní porušují smluvní závazky vůči zadavateli. Žalobci také není jasné, jak by zveřejnění informací o uložení smluvních pokut mělo negativně ovlivnit výběr budoucích dodavatelů – s výjimkou zcela žádané eliminace uchazečů, kteří v minulosti své smluvní závazky vůči Lesům ČR, s.p., porušovali. Naopak, ve světle tohoto argumentu žalovaného se jeví potřeba poskytnutí informací o smluvních pokutách udělovaných současným dodavatelům povinného subjektu jako maximálně žádoucí.

Závěrem proto navrhl proto, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí povinného subjektu, a aby povinnému subjektu, podniku Lesy České republiky, s. p., nařídil požadované informace poskytnout.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

V úvodu svého vyjádření žalovaný zopakoval časovou genezi celého případu, jakož i v podstatě odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Následně (druhý odstavec na str. 3 vyjádření) se věnoval vymezení jednotlivých zákonem vymezených znaků obchodního tajemství. S ohledem na níže uvedené právní závěry krajského osudu, není nutné tuto část vyjádření podrobněji rozepisovat.

K žalobní námitce, že se nevypořádal s odvolacími námitkami, konstatoval, že s ohledem na znění odvolání, v němž bylo avizováno, že konkrétní důvody odvolání sdělí nejpozději do dvou týdnů ode dne jeho podání, žalobce formálně k doplnění a upřesnění ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu nevyzýval a ani mu při vědomí ustanovení § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím sám nestanovoval k doplnění odvolání žádnou lhůtu. Po předložení spisu dne 19. 2. 2016 žalovaný neshledal, že by původní odvolání vykazovalo takové vady, které by mu bránily ve vydání rozhodnutí. Důvody uvedené v původním odvolání vypořádal. Doplněné odvolací důvody „*v praktické rovině posuzoval jako odvolání opožděné.*“

Dále se žalovaný věnoval objasňování problematiky smyslu a funkce, které má institut smluvní pokuty v daném typu smluv z pohledu veřejných prostředků a jejich efektivního využívání. Zdůraznil, že informace o smluvních pokutách po něm nepožaduje ani zakladatel, tedy Ministerstvo zemědělství, a tyto informace nejsou zveřejňovány ani ve výročních zprávách, ani v každoročně Ministerstvem zemědělství vydávané „Zelené zprávě“.

Žádný zákon či podzákoný právní předpis žalovanému přímo neukládá, aby informace o smluvních pokutách za nezpracování kůrovcového dříví anebo za jeho

pozdní zpracování evidoval a shromažďoval. Povinný subjekt nevede v tomto směru žádnou centrální evidenci.

Bez ohledu na skutečnost, zda požadované informace jsou obchodním tajemstvím či nikoliv, představuje rozsah materiálů požadovaných žalobcem mimořádně rozsáhlý soubor dat, takže lze předpokládat, že příprava bude časově i finančně velmi nákladná vzhledem k vypovídací hodnotě. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili účastníci souhlas postupem dle věty druhé téhož ustanovení. O věci usoudil následovně.

Není sporu o tom, že žalobce žádostí ze dne 18. 12. 2015 požádal Lesy České republiky, s. p., aby povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí kopií všech listin, kterými Lesy ČR, s. p., požadovaly od ledna 2013 do listopadu 2015 od smluvních partnerů zaplacení smluvní pokuty za nedodržení pravidel obrany a ochrany proti kůrovcům uvedených v příloze Z3 ke Smlouvě o provádění komplexních lesnických činností a prodeji dříví a dále kopií všech listin, kterými Lesy ČR, s.p., tyto smluvní pokuty od smluvních partnerů vymáhaly.

Dne 15. 1. 2016 vydal povinný subjekt rozhodnutí č. j. LCR 99/14/001115/2015, kterým žádost o poskytnutí požadovaných informací dle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl. K vlastnímu odůvodnění uvedl následující:

„Smlouvy o provádění komplexních lesnických činností a prodeji dříví (v uvedeném období leden 2013 - listopad 2015) sice podléhají režimu zákona o zadávání veřejných zakázek (zákon číslo 137/2006 Sb., v platném znění), nicméně však smluvní ustanovení, která se týkají smluvních pokut za nedodržení pravidel obrany a ochrany proti kůrovcům uvedeným v příloze Z3 k výše uvedené Smlouvě jsou však citlivými informacemi mezi smluvními stranami a pokládáme je za předmět obchodního tajemství.

Povinný subjekt se zevrubně zabýval úvahou možného poskytnutí požadovaných informací, zvažoval rizika a úskalí jejich poskytnutí, přesto však i po této úvaze vyhodnotil, že potencionální rizika spočívající v případném zneužití takto získaných informací, např. důsledky porušení obchodního tajemství jakožto jednoho ze způsobů nekalé soutěže, jsou mnohem závažnější, než prolomení institutu obchodního tajemství při jejich poskytnutí.“

Proti tomuto odmítavému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 2. 2. 2016, které bylo povinnému subjektu doručeno 4. 2. 2016, v němž uvedl toliko, že

zde jsou důvody, pro které je nutné považovat napadené rozhodnutí za věcně nesprávné, za vydané v rozporu s právními předpisy a za vydané v důsledku předchozího porušení procesních předpisů. Současně uvedl, že vzhledem k časové tísní nemůže konkrétní důvody uvést nyní a že je sdělí nejpozději do dvou týdnů ode dne podání odvolání.

Povinný subjekt předložil dne 19. 2. 2016 odvolání žalovanému coby svému nadřízenému orgánu dle § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce doplnil své odvolání podáním ze dne 22. 2. 2016, které bylo povinnému subjektu doručeno zřejmě (krajský soud vycházel z razítka na originálu podání založeném ve správním spise, jakož i ze skutečnosti, že podání bylo žalobcem předáno k poštovní přepravě v pátek 26. 2. 2016) dne 29. 2. 2016. V něm vytýkal povinnému subjektu, že vůbec nespecifikoval, v čem konkrétně spatřuje u smluvní pokuty naplnění všech znaků definice obchodního tajemství ve smyslu § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Dále také to, že nevysvětlil, jaká rizika mohou být spojena s poskytnutím požadovaných informací, tedy v jaké výši státní podnik hospodařící s veřejnými prostředky uděluje a vymáhá smluvní pokuty po subjektech, které neplní své smluvní povinnosti. Rozhodnutí povinného subjektu proto považoval za nepřezkoumatelné. Protože žádné argumenty v tomto směru nesdělil, nemůže s nimi žalobce ani polemizovat. Dále uvedl, že i kdyby požadované informace skutečně byly obchodním tajemstvím, nemohla by být žádost v plném rozsahu odmítnuta s ohledem na § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Úvahy o možné aplikaci tohoto ustanovení však povinný subjekt nezmínil.

Žalovaný rozhodl o odvolání napadeným rozhodnutím ze dne 29. 2. 2016. V něm na druhé straně konstatoval, že žalobce své odvolání doplnil podáním ze dne 22. 2. 2016. K vlastním důvodům svého rozhodnutí nejprve v druhém odstavci oddílu III. v podstatě zopakoval první ze shora citovaných vět z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu. Dále konstatoval, že povinný subjekt se zabýval otázkou posouzení naplnění pojmových znaků institutu obchodního tajemství z pohledu platnosti dvou různých právních předpisů (obchodního zákoníku a nového občanského zákoníku). A dospěl k závěru, že posuzované informace pro konkrétní případ *„nemají rozdílný charakter v obou případech příslušného právního předpisu a obsahově vyhovují legálnímu definičnímu vymezení“*.

Poté již pouze stručně dodal, že povinný subjekt správně interpretoval a aplikoval ustanovení § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž svůj postup řádně osvětlil v odůvodnění svého rozhodnutí, že tedy jako odvolací orgán *„neshledal vydání rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, ani jako důsledek předchozího porušení procesních předpisů“*.

Závěrem v podstatě zopakoval úvahu o zvažování rizik ohledně poskytnutí požadovaných informací obsaženou ve druhé větě shora citovaného odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu, když navíc dodal, že *„důsledky porušení obchodního tajemství jakožto jednoho ze způsobů nekalé soutěže, jsou velmi závažná zejména v souvislosti s vyhlášením nového kola výběrových řízení k veřejným zakázkám směřujících k uzavírání smluv o provádění komplexních lesnických činností a o prodeji dříví, kdy se předpokládá zavedení nového způsobu hodnocení smluvních partnerů jako jednoho z výběrových parametrů a případný „únik“ informací o*

smluvních pokutách by takto mohl zvýšit potenciál možného zneužití těchto informací“.

Krajský soud považuje takový způsob vypořádání se s důvody pro odmítnutí žádosti, stejně jako způsob vypořádání se s odvolacími námitkami, za naprosto nedostatečný.

Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Dle krajského soudu zůstal povinný subjekt ve svém odmítavém rozhodnutí těmto svým povinnostem hodně dlužen. Jako jediný důvod odmítnutí žádosti o poskytnutí informací totiž konstatoval toliko, že požadované informace pokládá za obchodní tajemství. Nic víc. Neuvedl, z jaké zákonné definice obchodního tajemství vychází, ani z jakých důvodů požadované informace zákonem vymezený institut obchodního tajemství naplňují. Obecně přitom platí, že pokud se povinný subjekt rozhodne neposkytnout požadované informace s odkazem na ustanovení § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím, musí pečlivě odůvodnit, proč požadované informace lze pod institut obchodního tajemství zahrnout. Musí se tedy věnovat a vysvětlit naplnění všech zákonných znaků tohoto institutu pro ten který konkrétní případ. Mimo jiné také proto, aby jeho úvahy a závěry učiněné v tomto směru byly přezkoumatelné, ať už ze strany odvolací správního orgánu nebo případně ze strany správního soudu. Musí se také vypořádat s tím, proč není povinen požadované informace poskytnout s ohledem na znění § 9 odst. 2 citovaného zákona. O takové odůvodnění se povinný subjekt ani nepokusil.

Bylo by proto na místě očekávat, že takovou zásadní vadu řízení povinnému subjektu vytkne k odvolání jeho nadřízený (odvolací) orgán. V přezkoumávané se tak ale nestalo. Naopak. Žalovaný povinný subjekt za jeho postup v podstatě pochválil, navíc některá vyjádření povinného subjektu doslova převzal. Pokud jde o odůvodnění, proč představují požadované informace obchodní tajemství, zůstala přidaná hodnota jeho argumentace takřka nulová. Navíc se ve svém hodnocení dopustil vyslovených nepravd, když uvedl, že povinný subjekt se zabýval otázkou posouzení naplnění pojmových znaků institutu obchodního tajemství z pohledu platnosti dvou různých právních předpisů (tedy obchodního zákoníku a nového občanského zákoníku). Krajský soud takovou úvahu v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu skutečně nenalezl (viz jeho citace shora).

Dle § 89 odst. 2 s. ř. s. odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

I kdyby žalovaný coby odvolací orgán vycházel při svém přezkumu pouze z podoby odvolání, jakou mělo v podání ze dne 2. 2. 2016, nemohl shora vytknuté vady rozhodnutí povinného subjektu přehlédnout. Krajský soud je ovšem navíc toho názoru, že bylo povinností žalovaného přezkoumat rozhodnutí povinného subjektu

v rozsahu odvolání doplněného podáním ze dne 22. 2. 2016. Je pravdou, že žalobce nedodržel jím přislíbenou lhůtu k doplnění odvolání. Lze přisvědčit postupu povinného subjektu, který dne 19. 2. 2016 předložil odvolání se správním spisem odvolacímu orgánu, neboť se jednalo o poslední den lhůty dle § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nelze však již shledat správným a pochopitelným postup žalovaného, kterému se doplněné odvolání dostalo do dispozice ještě před vydáním rozhodnutí o odvolání (což sám výslovně ve svém rozhodnutí uvedl), ovšem tohoto doplnění nedbal a ve věci rozhodl. Přitom lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání (§ 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) ještě nekončila. Tento svůj postup navíc v rozhodnutí nikterak neodůvodnil. Teprve ve vyjádření k žalobě dodatečně uvedl, že doplnění odvolání považoval za opožděné. Ačkoliv již neuvedl, z jakého důvodu k takovému závěru došel, považuje krajský soud takový přístup za nesprávný. Pokud žalovaný měl k dispozici odvolání v jeho doplněné podobě a měl dostatečný časový prostor pro vydání rozhodnutí o odvolání dle § 16 odst. 3 citovaného zákona, neměl jediný rozumný důvod se odvoláním v této podobě nezabývat. Pokud tak neučinil a na jednotlivé odvolací námitky vůbec nereagoval, stává se pochopitelně nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů také žalobou napadené rozhodnutí.

Krajskému soudu proto nezbylo, než s odkazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodů nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů zrušit nejen žalované rozhodnutí, ale v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. také jemu předcházející rozhodnutí povinného subjektu coby správního orgánu prvního stupně. Současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány právními názory, které krajský soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil, vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Za této situace pochopitelně nepřicházela v úvahu aplikace ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Protože ani povinný subjekt, ani žalovaný řádně neodůvodnili, proč považují požadované informace za obchodní tajemství, nemohl krajský soud jejich závěry podrobit přezkumu a v důsledku toho případně sám rozhodnout o uložení povinnosti požadované informace žalobci poskytnout.

Pro úplnost krajský soud dodává, že si je vědom toho, že ve vyjádření k žalobě se žalovaný pokoušel některé z vytknutých nedostatků odstranit, když se například věnoval vymezení jednotlivých zákonem vymezených znaků obchodního tajemství. K této argumentaci však již krajský soud přihlídnout nemohl, proto ji ani v podrobnostech nerozepisoval v popisné části tohoto rozsudku. Správní orgán je totiž povinen uvést o jaké zjištěné skutečnosti se opíral, jak k nim dospěl, jaké úvahy jej vedly k právnímu závěru, již v odůvodnění svého rozhodnutí. Nepostačuje tedy, vysvětlí-li svůj postup až následně ve vyjádření k žalobě proti danému rozhodnutí. Vyjádření k žalobě již není součástí či pokračováním rozhodnutí o věci samé. Vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů již proto zhojit nemůže (srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2005, č. j. 11 Ca 207/2005-23).

Ostatně krajský soud nepřehlédl ani skutečnost, že žalovaný přišel ve vyjádření k žalobě ještě s dalším důvodem, který dle jeho názoru poskytnutí požadovaných informací ztěžuje. Totiž že rozsah materiálů požadovaných žalobcem

představuje mimořádně rozsáhlý soubor dat, takže lze předpokládat, že příprava bude časově i finančně velmi nákladná. O této skutečnosti se v odůvodnění rozhodnutí ani povinný subjekt, ani žalovaný, nezmiňovali, nemůže se k ní proto vyjádřit ani krajský soud. Dovolí si snad připojit pouze stručnou poznámku, že tato skutečnost sama o sobě není dle zákona o svobodném přístupu k informacím důvodem pro odmítnutí žádosti.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalobce. Krajský soud ze soudního spisu zjistil, že důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,- Kč za žalobní návrh a odměna advokáta a jeho režijní výlohy (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 3. 100,- Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky). Dále má právo na náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,-- Kč. Zástupce žalobce dle vlastního sdělení není plátcem DPH. Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

pokračování

9

30A 49/2016

V Hradci Králové dne 15. září 2016

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu